

Когато отивалъ отъ едно село въ друго, на пътя му се испрѣчила една голѣма рѣка. Мирчо, като неможалъ да ѝ прѣгази, расхождалъ се по-край брѣгътъ ѝ и мислилъ, какъ да ѝ прѣгази. Често се спиралъ ѝ нажалено погледдалъ слънцето, което било вече на залѣзване. Така като се озѣрталъ насамъ-нататъкъ, на отвѣдната страна на рѣката съгледалъ, че едни челоуѣци отвѣвали о-вѣршаното прѣзъ деня жито. Той ги помолелъ да му помогнатъ да прѣгази рѣката. Работниците го съжалили и единътъ отъ тѣхъ, който отвѣвалъ житото съ лопата, прострѣлъ лопатата прѣзъ рѣката и му казалъ: „Сѣдни, синко, на лопатата да те прѣнесж прѣзъ рѣката.“ Мирчо сѣднжлъ на лопатата и работникътъ го прѣнесжлъ на другата страна.

Мирчо, като отишелъ при работниците, много се зачудилъ, като видѣлъ, че само на това мѣсто, гдѣто отвѣватъ житото, вѣяло силенъ вѣтѣръ. Така зачудено като гледалъ, чулъ единъ работникъ, като казалъ: „Оттули и другата дупка на носѣтъ си, да прѣвѣемъ и прѣчистимъ житото по бѣрже!“ Мирчо останжлъ още по зачуденъ, като видѣлъ, че на другия край на двора лежалъ единъ старецъ, който, като оттулилъ и другата дупка на носа си, вѣтѣрътъ се усилилъ два пжти по-вече. Мирчо завидѣлъ на този старецъ, защото, догдѣто бжде той живъ, Мирчо не може се похвали и гордѣе въ тѣхното село. А за да го нѣма този старецъ въ това село, Мирчо намислилъ да го убие прѣзъ ношъта.

Когато всичкитѣ заспали, Мирчо взелъ единъ дървенъ чукъ, отишелъ надъ главата на стареца и захванжлъ да удря стареца по главата. Отъ Мирчовитѣ удари старецътъ се събудилъ, отвилъ се малко и казалъ: „Ехъ, синко, чакай още малко да поспж, че тогава ще те научж, какъ се бие старъ челоуѣкъ!„

Мирчо се оплашилъ и тѣртилъ да бѣга въ друго село.